

РЕШЕНИЕ

№ 104

гр. Велико Търново , 11.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ТРЕТИ ГРАЖДАНСКИ И
ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ** в публично заседание на двадесет и втори юни, през
две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	ИЛИЯНА ПОПОВА
Членове:	ГАЛЯ МАРИНОВА МАЯ ПЕЕВА

при участието на секретаря ИНА Д. СТОЯНОВА
като разгледа докладваното от ГАЛЯ МАРИНОВА Въззивно гражданско
дело № 20214000500166 по описа за 2021 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258, ал. 1, предложение второ ГПК –въззивно
обжалване.

С Решение № 260057/22.02.2012 година по гр. д. № 833/2019 година на Окръжен
съд Русе Прокуратурата на Република България е осъдена да заплати на В. Й. ХР. сумата
50 000 лева – обезщетение за претърпени неимуществени вреди вследствие обвинение за
извършване на престъпления по досъдебно производство № 1254/2007 година по описа на
Областна дирекция на МВР Силистра по чл. 220, ал. 1, във връзка с чл. 26, ал. 1 от НК, за
извършването на което е признат за невинен и оправдан с Присъда № 9/12.06.2017 година по
НОХД № 298/2016 година на Апелативен съд Варна, и за извършване на престъпление по
чл. 219, ал. 3, във връзка с чл. 26 от НК, за което наказателното преследване е прекратено
поради изтекла давност с Решение № 39/21.02.2018 година по ВНОХД № 511/2017 година на
Апелативен съд Варна, по чл. 2, ал. 1, точка 3 от Закона за отговорността на държавата и
общините за вреди, ведно със законната лихва върху обезщетенията, считано от завеждане
на иска – 26.02.2019 година, до окончателното им плащане; 157 лева – разноски по делото
съразмерно с уважената част от исквете.

С посоченото решение са отхвърлени претенцията за заплащане на обезщетение
за претърпени неимуществени вреди за сумата над 50 000 лева до 250 000 лева, искането за

разноски над 157 лева като неоснователни.

Със същото решение Прокуратурата на Република България е осъдена да заплати на адвокат Д.С. адвокатско възнаграждение в размер на 2 030 лева на основание чл. 38, ал. 1, точка 3, във връзка с чл. 36 от Закона за адвокатурата, чл. 7, ал. 2, точка 4 от Наредба № 1 от 2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

В законния срок е постъпила въззивна жалба от адвокат Д.С. – пълномощник на В. Й. ХР., против Решение № 260057/22.02.2012 година по гр. д. № 833/2019 година на Окръжен съд Русе в частите, с които са отхвърлени претенцията за сумата над 50 000 лева до 250 000 лева, искането за присъждане на разноски над 157 лева. Във въззивната жалба се излага, че решението в частта за отхвърляне на иска е постановено в нарушение на материалния закон и е необосновано. Присъденото обезщетение в полза на В. Й. ХР. не съответства на действително претърпените от него неимуществени вреди и не е справедливо. Първостепенният съд не е отчетел в достатъчна степен продължителността на увреждането, неговата тежест, отражението на незаконното обвинение в цялостния социален и личен живот на жалбоподателя. От доказателствата по делото не се установяват други причини за обсъжданото в приетата съдебномедицинска експертиза заболяване извън продължителното психическо напрежение и отрицателни преживявания, свързани с обвинението. Неоснователно първостепенният съд е изключил заболяването на В. Й. ХР. като страдание, подлежащо на обезвреда. Необосновано е прието, че връщането на жалбоподателя от границата на Република България се дължи на факта, че той е предприел служебно пътуване, въпреки наложената му забрана. На В. Й. ХР. е било разрешено пътуване от съда за конкретния повод, но разрешението не е било отразено своевременно в информационната система на Гранична полиция.

Направено е искане да се измени Решение № 260057/22.02.2012 година по гр. д. № 833/2019 година на Окръжен съд Русе в обжалваните части и да се постанови друго такова, с което да се уважи изцяло исковата претенция, в полза на В. Й. ХР. да се присъдят направените по делото разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК не е депозиран отговор на въззивната жалба от Прокуратурата на Република България.

В съдебно заседание пред Апелативен съд Велико Търново представителят на Прокуратурата на Република България оспорва въззивната жалба.

В законния срок е постъпила въззивна жалба от Прокуратурата на Република България против Решение № 260057/22.02.2012 година по гр. д. № 833/2019 година на Окръжен съд Русе в частите, с които Прокуратурата на Република България е осъдена да

заплати на В. Й. ХР. обезщетение за неимуществени вреди и разноси. Във въззивната жалба се излага, че решението в обжалваната част е неправилно – постановено в нарушение на материалния закон, и необосновано. Наказателното производство е прекратено поради изтекла погасителна давност в хода на разглеждане на делото пред съда, поради което е извън приложеното поле на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди – претенцията е недопустима. Процесуалните действия, извършени преди изтичане на давността, не дават право на обезщетение, защото са били законни (точка 8 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2004 година на ОСГК на Върховен касационен съд на Република България). Липсват твърдения и няма данни В. Й. ХР. да е поискал продължаване на наказателното производство и произнасяне на присъда, независимо от междувременно изтеклата давност. Алтернативно се изтъкват съображения за неоснователност и недоказаност на иска. Жалбоподателят не е представил категорични доказателства за претърпените от него вреди като пряк и непосредствен резултат от повдигнатите срещу него обвинения и воденото наказателно производство. Въпреки тежестта на обвиненията спрямо В. Й. ХР. не е изпълнявана мярка за неотклонение „Задържане под стража“, а е била взета мярка за неотклонение със значително по-нисък интензитет – „Парична гаранция“, което практически не е създавало сериозни затруднения и ограничения в обичайния начин на живот на обвиняемото лице. Няма данни за твърдените мерки за процесуална принуда: „отстраняване от длъжност“ по чл. 69 от НПК и „забрана за напускане на пределите на Република България“ по чл. 68 от НПК, съответно неустановени са и претендираните от същите вреди. Не са подкрепени с доказателства твърденията за причинени на жалбоподателя значителни неимуществени вреди в резултат на повдигнатите обвинения. Липсва и причинно-следствена връзка между заявените вреди и повдигнатите спрямо В. Й. ХР. обвинения. Времетраенето на наказателното производство не следва да увеличава автоматично и прогресивно присъденото обезщетение, без да се изследват и отчитат прякото значение и отражение, които продължителността има за всяка конкретна вреда и случай. В съдебното производство е конституиран и граждански ищец, чието процесуално поведение и това на неговия пълномощник също са рефлектирали върху общото времетраене на наказателния процес. Самото разследване се е отличавало с фактическа и правна сложност. Липсват данни представителите на Прокуратурата на Република България да са станали причина за неоправдано отлагане или забавяне на разглеждането на делото пред съда. Постановяването от първата инстанция на осъдителни присъди спрямо жалбоподателя за престъпленията по чл. 219, ал. 3 от НК и чл. 220, ал. 1 от НК сочи, че при търпени в хода на съдебното разглеждане на делото вреди, същите не са само и единствено резултат на действия/актове на органи на Прокуратурата на Република България. Представената медицинска документация не обосновава наличието на причинно-следствена връзка между констатираните здравословни проблеми у В. Й. ХР. и процесното наказателно производство. От приетото по делото заключение също се установява, че преживеният през 2017 година от жалбоподателя инфаркт не е само и единствено от воденото срещу него наказателно производство. Оспорва се заключението на състава на Окръжен съд Русе, че макар и да не е довел пряко до преживения от В. Й. ХР. инфаркт, стресът на който е бил

подложен в период около единадесет години, неговите лични възприятия за унижение и притеснения, запазване на личното и професионално достойнство са фактори, сочещи на значителни вреди в личната сфера на В. Й. ХР.. Налице е противоречие в решението – приема се заключението на експертите, а същевременно се прави извод за претърпени значителни вреди, констатира се срок от около единадесет години, през който дори има постановена осъдителна присъда против жалбоподателя. Прокуратурата на Република България не е разпространявала официална информация за разследването, поради което не следва да носи отговорност за журналистическите публикации по случая, за негативния отзвук от разгласяването на разследването чрез различните печатни и електронни медии. В. Й. ХР. не е ангажирал доказателства в подкрепа на твърденията си за претърпени вследствие на воденото срещу него наказателно производство негативни последици в личен, семеен и професионален план, такива да са резултат от повдигнати спрямо него обвинения. Установено е, че на жалбоподателя е разрешено от прокурор да напусне територията на страната, но по една или друга причина това не е отразено по надлежния ред в информационната система на Министерство на вътрешните работи. По отношение на В. Й. ХР. през част от процесния период е водено досъдебно производство за престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК, завършило с влязла в сила осъдителна присъда (към момента е настъпила реабилитация по право), което обстоятелство определя занижена степен на евентуално увреждане и нисък интензитет на отрицателни преживявания във връзка с конкретното наказателно производство. Налице е сериозна трудност за разграничаване и индивидуализиране на евентуално претърпените от жалбоподателя неимуществени вреди по всяко едно от водените срещу него наказателни производства, което ограничава и възпрепятства правото на защита на Прокуратурата на Република България.

Определеното обезщетение за неимуществени вреди е неоправдано завишено, не съответства на принципа за справедливост, регламентиран в чл. 52 от Закона за задълженията и договорите, съдебната практика по аналогични случаи, на социално-икономическата ситуация в страната. Не са представени достатъчно доказателства в подкрепа на твърдените значителни неимуществени вреди в резултат на повдигнатите обвинения и воденото наказателно производство. Налице е и още една криминалистична регистрация и осъдителна присъда в процесния период, които налагат заключение за ниска степен на увреда и занижен интензитет на негативните преживявания във връзка с процесните обвинения, изключващи или водещи до значително намаляване на отговорността на ответника по претенцията.

Направено е искане да се отмени Решение № 260057/22.02.2012 година по гр. д. № 833/2019 година на Окръжен съд Русе в обжалваната част като неправилно поради недопустимост на иска, алтернативно – да се намали размера на обезщетението за неимуществени вреди.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК не е депозиран отговор на въззивната жалба от Прокуратурата на Република България.

В съдебно заседание пред Апелативен съд Велико Търново пълномощникът на В. Й. ХР. оспорва въззивната жалба.

Апелативен съд Велико Търново, след като разгледа жалбите, обсъди доводите на представителите на страните, прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, провери правилността на решението, съобразно правомощията си, приема за установено следното:

Производството по гр. д № 833/2019 година на Окръжен съд Русе (първоначално гр. д. № 2780/2019 година на Софийски градски съд) е образувано въз основа на предявен от В. Й. ХР. против Прокуратурата на Република България иск с посочено правно основание чл. 2, ал. 1, точка 3 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 250 000 лева. В исковата молба се излага, че до края на 2007 година ищецът бил управител на Многопрофилна болница за активно лечение, гр. Тутракан, на която длъжност е назначен след проведен конкурс през 2004 година. Същевременно работел в лечебното заведение по медицинската си специалност като анестезиолог. През 2007 година по повод жалба на пациентка е установено, че началникът на Хирургичното отделение – д-р Ц., от 2002 година неправомерно събира от пациенти средства за проведеното лечение, които се изразходват по неизвестно какъв начин. Във връзка с това В. Й. ХР. сезирал незабавно полицията в гр. Тутракан и започнал процедура по налагане на дисциплинарно наказание на д-р Ц.. В качеството си на управител на болницата ищецът случайно узнал, че е отказано образуване на досъдебно производство от Прокуратурата на Република България, обжалвал отказа и той бил отменен от Апелативна прокуратура Варна. В края на месец август 2007 година лечебното заведение е посетено от дознатели от Областна дирекция „Полиция“ Силистра, които в действителност извършвали разследване на дейността на В. Й. ХР.. По време на разпита на старшата сестра на Хирургичното отделение С. Й. М., провеждан от дознателя В., тя изпаднала в клинична смърт и се наложило ищецът да я реанимира в Районно управление „Полиция“, гр. Тутракан. Маркова е настанена в реанимацията на лечебното заведение и след два дни изкуствена вентилация починала.

На 7.11.2007 година ищецът е призован от дознател В. в Областна дирекция „Полиция“ Силистра, където разбрал, че спрямо него е образувано досъдебно производство № 1254/2007 година по описа на ОДП Силистра за престъпление по чл. 219, ал. 3, във връзка с ал. 1 от НК за причинени умишлено щети на болницата в размер на 1 232 906 лева и му е взета мярка за неотклонение „Парична гаранция“ в размер на 2 000 лева, която заплатил. С решение от 19.11.2007 година състав на Окръжен съд Силистра уважил искането на прокурор при Окръжна прокуратура Силистра и отстранил В. Й. ХР. от длъжност. От този момент образуваното спрямо ищеца дело станало обществено достояние, което в малък град като Тутракан било изключително смущаващо за В. Й. ХР. от емоционална гледна точка.

Мандатът на ищеца на управител изтичал в края на 2007 година, предстоял нов конкурс за длъжността и той обективно не можел да се яви на конкурса и да заеме длъжността. Появили се публикации в пресата за образуването по отношение на него досъдебно производство. Междувременно на В. Й. ХР. е наложена забрана за напускане на страната по искане на Окръжна прокуратура Силистра. На 7.01.2008 година ищецът изпълнил заповедта на кмета на община Тутракан да освободи кабинета си в лечебното заведение и престанал да изпълнява длъжността управител на същото. На 8.01.2008 година за временно изпълняващ длъжността управител на болницата е определена д-р Ч., по уговорка с която В. Й. ХР. продължил да работи като началник на Отделението по анестезиология и интензивно лечение, тъй като не било възможно лечебното заведение да функционира без такова. На 17.01.2008 година е проведен Медицински съвет на болницата в присъствието на заместник-кмет на община Тутракан, на които последният и временно изпълняващата длъжността управител споделили, че предния ден са информирани от представители на Окръжна прокуратура Силистра за невъзможността ищецът да работи изобщо в лечебното заведение, били изречени неистини. В. Й. ХР. взел решение да напусне болницата, дори това да доведе до невъзможност за лечение на пациенти поради липса на специалист анестезиолог.

Разследването по делото продължило до 2011 година, ищецът е призовават многократно да се явява за извършване на следствени действия. Въз основа на внесен против В. Й. ХР. обвинителен акт за престъпления по чл. 219, ал. 3, във връзка с ал. 1 и чл. 26 от НК; чл. 220, ал. 1, във връзка с чл. 26 от НК; чл. 203, ал. 1, във връзка с чл. 201 и чл. 26 от НК; чл. 296, ал. 1, във връзка с чл. 26 от НК е образувано НОХД № 119/2011 година на Окръжен съд Силистра. С Присъда от 14.06.2013 година ищецът е признат за виновен за престъплението по чл. 219, ал. 3, във връзка с ал. 1 от НК, а по останалите обвинения е оправдан, осъден е да заплати разноските по делото. Мотивите към съдебния акт са изготвени на 17.03.2014 година. По жалба на ищеца и протест на прокурор при Прокуратурата на Република България е образувано ВНОХД на Апелативен съд Варна, който отменил присъдата и върнал делото на прокуратурата. През месец юли 2015 година по внесен обвинителен акт против ищеца за престъпления по чл. 219, ал. 3, във връзка с ал. 1 и чл. 26 от НК; чл. 220, ал. 1, във връзка с чл. 26 от НК е образувано НОХД № 223/2015 година на Окръжен съд Силистра. С Присъда № 8/17.03.2016 година по посоченото дело В. Й. ХР. е признат за виновен по повдигнатите обвинения, осъден е да заплати разноските по делото. С Присъда № 9/12.06.2017 година по ВНОХД № 298/2016 година на Апелативен съд Варна ищецът е признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 219, ал. 2, във връзка с чл. 26 от НК и оправдан по останалите обвинения. С Решение № 198/21.12.2017 година на Върховен касационен съд на Република България е отменен съдебният акт на въззивната инстанция в осъдителната част и делото е върнато за ново разглеждане на Апелативен съд Варна. Образувано е ВНОХД № 511/2017 година на Апелативен съд Варна, което е прекратено поради изтекла погасителна давност. С влязлата в сила присъда на Апелативен съд Варна по безспорен начин е установено, че Прокуратурата на Република България незаконно е обвинила В. Й. ХР. в извършване на престъпления по чл. 219, ал. 3, във връзка с

ал. 1 и чл. 26 от НК; чл. 220, ал. 1, във връзка с чл. 26 от НК; чл. 203, ал. 1, във връзка с чл. 201 и чл. 26 от НК; чл. 296, ал. 1, във връзка с чл. 26 от НК.

В. Й. ХР. бил известен в обществото. Широко отразяваното в медиите наказателно производство, заседанията по делото, престъплението, в което бил обвинен, станали достояние на почни неограничен кръг от хора. Обвиненията спрямо него били обект на коментар, станали достояние и на големия брой свидетели, които са разпитвани. Това довело до уронване на престижа, честта и достойнството на ищеца, който не можел да обясни на своите познати, че е обвинен неоснователно и не е извършил престъпление. Усещал промяна в отношението на немалка част от хората, с които контактувал. Явяването му за извършване на следствени действия, продължителните заседания по делото, даването на обяснения и становища за престъпление, което не е извършил, изслушването на исканите наказания, очакването на съдебните актове го притеснявали, изморявали и нарушавали неговото нормално ежедневие. Стараел се тези проблеми да не пречат на изпълнението на неговите служебни задължения и нормалната му комуникация. Изпитвал опасения, че евентуалното осъждане може да има за последица уволнението му от настоящата работа. Притесненията му се отразили и на неговото семейство. Налагало се да провежда продължителни разговори с непълнолетните си дъщери и своята майка, у които оставало съмнение, че е извършил нещо нередно, след като е подложен на наказателно преследване. В. Й. ХР. се страхувал от последствията предвид тежестта на повдигнатите спрямо него обвинения, от възможността да влезе в затвора и децата му да останат без грижа; изпитвал притеснения за щетите и разноските, които би следвало да заплати. Воденото спрямо ищеца наказателно производство станало причина да преустанови работата си като анестезиолог и да се пренасочи към друга медицинска специалност. През месец март 2008 година започнал работа като начинаещ психиатър в Психодиспансера в гр. Русе, където също узнали за образуването спрямо него наказателно производство поради неговите отсъствия от работа. За квалифицирането му в новата медицинска специалност било необходимо да участва в обучения в чужбина, за което била пречка наложената забрана да напуска страната. Имало случай, при който в резултат на забавяне на разрешението от наблюдаващия прокурор да напусне страната, той бил позорно върнат от границата пред очите на своите колеги. Забраната го възпрепятствала да подпомага и посещава дъщерите си, които през периода 2011 година 2017 година учели в университет в Кралство Холандия. През 2010 година се родило третото дете на В. Й. ХР. в новосъздаденото му семейство. През целия си съзнателен живот малкият му син трябвало да е свидетел на драматичните събития и безпокойството, свързано със съдебния процес. През 2016 година починала майката на ищеца, която до последно се надявала да го види оправдан. Вътрешното напрежение и тревожността през време на наказателното производство се отразили и на здравословното състояние на В. Й. ХР. – прекарал инфаркт през 2017 година. Ищецът продължава да живее с притесненията за накърненото си име, тъй като информацията за обвинението винаги ще е на разположение на публиката в интернет; никой няма да разбере, че същото е отхвърлено и той е оправдан, което изключително много уврежда професионалния му имидж като детски психиатър и

психотерапевт.

Направено е искане съдът да постанови решение, с което да осъди Прокуратурата на Република България да заплати на В. Й. ХР. сумата 250 000 лева – обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди вследствие незаконното му обвинение в извършване на престъпления по чл. 219, ал. 3, във връзка с ал. 1 и чл. 26 от НК; чл. 220, ал. 1, във връзка с чл. 26 от НК; чл. 203, ал. 1, във връзка с чл. 201 и чл. 26 от НК; чл. 296, ал. 1, във връзка с чл. 26 от НК по досъдебно производство № 8/2015 година на Окръжен следствен отдел Силистра, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба до окончателното изплащане на сумата, направените по делото разноски.

По делото е постъпил писмен отговор от Прокуратурата на Република България, в който са изложени доводи за недопустимост и неоснователност на иска.

В съдебно заседание пред първостепенния съд представителят на Прокуратурата на Република България е изразил становище за недопустимост на претенцията, при условията на евентуалност за неоснователност на същата.

Въззивната инстанция като прецени всички събрани по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност направи следните фактически и правни изводи:

Решение № 260057/22.02.2012 година по гр. д. № 833/2019 година на Окръжен съд Русе е валидно и допустимо.

С оглед на изложените в исковата молба обстоятелства и направеното искане, съдът смята, че предявеният от В. Й. ХР. против Прокуратурата на Република България иск за изплащане на обезщетение за неимуществени вреди е с правно основание чл. 2, ал. 1, точка 3 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Съгласно разпоредбата на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващите органи, прокуратурата или съда при обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или извършеното деяние не е престъпление, или поради това, че наказателното производство е образувано след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано.

Държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице (чл. 4 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди).

При определяне на дължимото обезщетение за незаконни обвинения се изхожда от броя и тежестта на обвиненията; взетите мерки за неотклонение; продължителността на периода, през който са поддържани обвиненията; осъществено ли е ефективно разследване в разумен срок, какви процесуални действия са извършени с участието на пострадалия; поведението на страните и на техните представители, поведението на останалите субекти в процеса; по какъв начин обвиненията са се отразили върху личността на обвиняемия, неговия начин на живот, среда и ценностна система, степента и интензитета на причинените телесни и психични увреждания – физически и душевни болки, други страдания и неудобства, причинено ли е разстройство на здравето, а при трайно увреждане – медицинските прогнози за развитието на заболяването.

Основание за ангажиране на отговорността по чл. 2, ал. 1, точка 3, предложение първо от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди е обективният факт, че лицето е обвинено в извършване на престъпление по Наказателния кодекс, за което впоследствие е оправдано. При наличие на тази хипотеза законодателят квалифицира обвинението като незаконно, независимо от обстоятелството, че отделните процесуално-следствени действия са били извършени в съответствие със закона и правомощията на разследващия орган.

Доводите на представителя на Прокуратурата на Република България за недопустимост на иска са неоснователни. В точка 8 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 година по тълкувателно гр. д. № 3/2004 година на ОСГК на Върховен касационен съд на Република България е прието, че процесуалните действия, извършени преди изтичането на давността или амнистиране на деянието, не дават право на обезщетение, тъй като са били законни. Основната предпоставка за отговорността на държавата е незаконност на действията на държавните органи. Изтичането на давността, изключваща наказателната отговорност, преценката на законодателя за заличаване на престъпния характер на деянието, освобождаването на виновните извършители от наказателна отговорност и от последиците на осъждането, не дава право на съответните лица да претендират обезщетяване на вредите, претърпени по време на наказателното преследване до изтичане на давността, респективно до амнистията. В посочените хипотези не може да се ангажира отговорността на правозащитния орган – осъществените от него действия са били законни, поради което липсва елемент от фактическия състав за ангажиране отговорността на държавата. При продължаване на наказателното производство по искане на обвиняемия или подсъдимия по реда на чл. 24, ал. 2, във връзка с чл. 24, ал. 1, точки 2 и 3 от НПК и чл. 289, ал. 2 от НПК или внасяне на предложение от прокурора за оправдателна присъда, право на обезщетение има лицето, признато за невинно с влязла в сила присъда. В последната хипотеза правозащитният орган отговаря за вреди при образуване на наказателното производство преди наказателното преследване да е било погасено по давност или деянието амнистирано.

В случая наказателното производство за престъплението по чл. 219, ал. 3, във

връзка с чл. 26 от НК е образувано преди наказателното преследване да е погасено по давност или деянието да е амнистирано; наказателното производство не е продължено по реда на чл. 24, ал. 2 от НПК с оправдаване на лицето. За времето след изтичане на абсолютната давност до прекратяване на производството наказателното преследване е незаконно и са налице предпоставките за ангажиране отговорността на Прокуратурата на Република България за претърпените от В. Й. ХР. неимуществени вреди през този период, както правилно е приел и първостепенният съд (в този смисъл Решение № 180/23.07.2012 година по гр. д. № 1392/2011 година, III г. о. на Върховен касационен съд на Република България).

Не е спорно, а и от данните по делото се установява, че досъдебно производство № 1254/2007 година по описа на Областна дирекция на МВР Силистра е образувано против В. Й. ХР. с Постановление от 25.10.2007 година за това, че през периода 2004 година – 2007 година в гр. Тутракан в качеството си на длъжностно лице – управител на МБАЛ Тутракан, не е положил достатъчно грижи за ръководенето, управлението, стопанисването и запазването на повереното му имущество и от това са последвали значителни имуществени вреди в размер на 1 232 096 лева, деянието е извършено умишлено – престъпление по чл. 219, ал. 3, във връзка с ал. 1 от НК. С Постановление от 7.11.2007 година на В. Й. ХР. е повдигнато обвинение за извършено престъпление по чл. 219, ал. 3, във връзка с ал. 1 от НК и спрямо него е взета мярка за неотклонение „Парична гаранция“ в размер на 2 000 лева. Към момента на привличането на В. Й. ХР. като обвиняем за престъплението по чл. 219, ал. 3 от НК е предвидено наказание лишаване от свобода до осем години, като съдът може да постанови лишаване от право по чл. 37, ал. 1, точка 6 от НК.

С Определение № 74/19.11.2006 година по ЧНД № 376/2007 година на Окръжен съд Силистра, потвърдено с Определение № 335/17.12.2007 година по ВЧНД № 493/2007 година на Апелативен съд Варна, В. Й. ХР. е отстранен от длъжността управител на Многопрофилна болница за активно лечение Тутракан. С Постановление от 22.07.2008 година на прокурор при Окръжна прокуратура Силистра е отменена взетата мярка „отстраняване на обвиняемия от длъжност“.

С Постановление от 4.12.2007 година на основание чл. 68, ал. 1 и чл. 199 от НПК на В. Й. ХР. е наложена забрана да напуска пределите на Република България, освен с разрешение на прокуратурата. Мярката е отменена с Определение № 90/9.05.2014 година по ВНОХД № 81/2014 година на Апелативен съд Варна.

На 9.10.2009 година на В. Й. ХР. освен първоначалното обвинение по чл. 219, ал. 3, във връзка с ал. 1 от НК са повдигнати обвинения за извършени престъпления по чл. 203, ал. 1, във връзка с чл. 201, във връзка с чл. 26 от НК – длъжностно присвояване в особено големи размери, представляващо особено тежък случай, за което е предвидено наказание лишаване от свобода от десет до двадесет години, съдът постановява конфискация на цялото или на част от имуществото на виновния и го лишава от права по чл. 37, ал. 1, точки 6 и 7 от

НК; по чл. 296, ал. 1, във връзка с чл. 26 от НК, за което е предвидено наказание лишаване от свобода до три години и глоба до пет хиляди лева.

Въз основа на внесен обвинителен акт против В. Й. ХР. е образувано НОХД № 317/2010 година по описа на Окръжен съд Силистра, прекратено с Определение от 10.11.2010 година и изпратено на Окръжна прокуратура Силистра за поправяне на съществени нарушения на процесуалните правила.

На 25.01.2011 година е съставено постановление за привличане на В. Й. ХР. като обвиняем и вземане на мярка за неотклонение „Парична гаранция“.

На 5.04.2011 година е внесен обвинителен акт против В. Й. ХР. за извършени престъпления по 219, ал. 3, във връзка с ал. 1, във връзка с чл. 26 от НК; чл. 203, ал. 1, във връзка с чл. 201, във връзка с чл. 26 от НК; чл. 296, ал. 1, във връзка с чл. 26 от НК, въз основа на който е образувано НОХД № 119/2011 година на Окръжен съд Силистра. С Присъда № 40/14.06.2013 година по НОХД № 119/2011 година на Окръжен съд Силистра В. Й. ХР. е признат за виновен в извършено престъпление по чл. 219, ал. 3, във връзка с ал. 1, във връзка с чл. 26 от НК и му е наложено наказание три години лишаване от свобода; признат е за виновен в извършено престъпление чл. 220, ал. 1, във връзка с чл. 26 от НК и му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от една година; на основание чл. 23, ал. 1 от НК му е определено за изтърпяване наказание лишаване от свобода за три години. Със същата присъда В. Й. ХР. е признат за невинен и оправдан по част от обвиненията по чл. 219, ал. 3, във връзка с ал. 1 и чл. 26 от НК; по чл. 203, ал. 1, във връзка с чл. 201 и чл. 26 от НК; по чл. 296, ал. 1, във връзка с чл. 26 от НК.

С Решение № 148/28.10.2014 година по ВНОХД 81/2014 година на Апелативен съд Варна е отменена Присъда № 40/14.06.2013 година по НОХД № 119/2011 година на Окръжен съд Силистра и делото е върнато на Окръжна прокуратура Силистра за отстраняване на допуснати нарушения, изготвяне на „истински обвинителен акт“.

На 24.07.2015 година е внесен нов обвинителен акт против В. Й. ХР. за извършени престъпления по чл. 219, ал. 3, във връзка с ал. 1 и чл. 26 от НК; чл. 220, ал. 1, във връзка с чл. 26, ал. 1 от НК, въз основа на който е образувано НОХД № 223/2015 година по описа на Окръжен съд Силистра. С Разпореждане от 7.08.2015 година е потвърдена взетата на 14.05.2015 година спрямо В. Й. ХР. мярка за неотклонение „Подписка“.

С Присъда № 8/17.03.2016 година по НОХД № 223/2015 година по описа на Окръжен съд Силистра В. Й. ХР. е признат за виновен по повдигнатите му обвинения.

С Присъда № 9/12.06.2017 година по ВНОХД № 298/2016 година на Апелативен съд Варна В. Й. ХР. след частично изменение и отмяна на присъдата на първостепенния съд е признат за виновен за престъплението по чл. 219, ал. 2, във връзка с чл. 26 от НК, приложен е чл. 1, ал. 1 от Закона за амнистията и не му е наложено наказание; оправдан е по

първоначалната квалификация на престъплението по чл. 219, ал. 3, във връзка с ал. 1, във връзка с чл. 26 от НК; признат е за невинен и оправдан по обвинението за престъплението по чл. 220, ал. 1, във връзка с чл. 26 от НК.

С Решение № 198/21.12.2017 година по наказателно дело № 863/2017 година на Върховен касационен съд на Република България е отменена Присъда № 9/12.06.2017 година по ВНОХД № 298/2016 година на Апелативен съд Варна в частта, с която В. Й. ХР. е признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 219, ал. 2, във връзка с чл. 26 от НК и е приложен Законът за амнистията, в тази част делото е върнато за ново разглеждане от Апелативен съд Варна.

С Решение № 39/21.02.2018 година по ВНОХД № 511/2017 година на Апелативен съд Варна е отменена присъдата по НОХД № 223/2015 година на Окръжен съд Силистра в частта, с която В. Й. ХР. е признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 219, ал. 2, във връзка с чл. 26 от НК и наказателното производство в тази част е прекратено поради изтекла давност; отменена е взетата спрямо него мярка за неотклонение „Подписка“. В мотивите на решението е прието, че абсолютната давност е изтекла на 6.09.2013 година.

Отговорността на Прокуратурата на Република България за претърпените от В. Й. ХР. неимуществени вреди вследствие обвинението за извършено престъпление по чл. 219, ал. 3, във връзка с чл. 26 от НК може да се ангажира от 6.09.2013 година, когато е изтекла абсолютната давност, до постановяването на Решение № 39/21.02.2018 година по ВНОХД № 511/2017 година на Апелативен съд Варна, влязло в сила на 17.03.2018 година.

Наказателното производство, образувано на 25.10.2007 година спрямо В. Й. ХР. за обвинението за престъпление по чл. 220, ал. 1, във връзка с чл. 26 от НК е приключило с постановяването на Присъда № 9/12.06.2017 година по ВНОХД № 298/2016 година на Апелативен съд Варна, с която е признат за невинен и оправдан по посоченото обвинение.

Към момента на привличането му като обвиняем по досъдебно производство № 1254/2007 година по описа на Областна дирекция на МВР Силистра В. Й. ХР. не е бил осъждан.

С Присъда № 84/4.03.2010 година по НОХД № 225/2010 година на Районен съд Русе, в сила от 4.03.2010 година, В. Й. ХР. е признат за виновен за това, че на 19.09.2009 година в гр. Русе управлявал моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 1.2 на хиляда – престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК, и му е наложено наказание пробация. На 22.10.2013 година е реабилитиран по право за престъплението по чл. 343б, ал. 1 от НК. Към момента на извършване на деянието за престъплението по чл. 343б, ал. 1 от НК е предвидено наказание лишаване от свобода до една година.

Пред първостепенния съд са разпитани свидетелите Ц. П. А., Т. Р. Г., Н. П. М. Т. С. М., М. В. Х.а – дъщеря на В. Й. ХР., за отражението на воденото наказателно

производство в неговия професионален и личен живот; ограниченията, които е търпял по време на същото; промяната в отношенията му с негови близки и познати; отрицателните му емоционални преживявания.

По делото са представени материали, публикувани в печатни медии, във връзка с воденото спрямо В. Й. ХР. наказателно производство.

От заключението на експертите д-р П. Г. Д., д-р Г. М. С., което съдът приема за законосъобразно и обосновано, е видно, че на 8.04.2017 година В. Й. ХР. е преживял остър миокарден инфаркт в резултат на запушване на асцендентния клон на лява коронарна артерия от тромботична маса. На същата дата по спешност му е извършена селективна коронарна ангиография, при която е установено запушването на лява коронарна артерия с тромботична маса и са поставени два медикамент излъчващи стента, чрез които е възстановен кръвотока на артерията. При ангиографията е констатирано и съпътстващо атеросклеротично увреждане на дясна коронарна артерия. Основна причина за възникване на преживения от В. Й. ХР. миокарден инфаркт е локалната атеросклероза на лявата коронарна артерия – коронарна атеросклероза. Атеросклерозата възниква в резултат на микроувреждания на вътрешния слой (ендотела) на големите и средните артерии (от еластичен и мускулно-еластичен тип), под който се отлагат някои вещества, включително и мазнини от кръвта. Това предизвиква локална възпалителна реакция, която води до образуване на съединителна тъкан на мястото на възпалението и формиране на фиброзна атеросклеротична плака с отложени мазнини, предимно холестерол в центъра, покрити от съединителнотъканна шапка. Процесът отнема десетилетия, води до постепенно и трайно стесняване на засегнатите съдове. Впоследствие във фиброзните шапки може да се отложи калций, който допълнително да втвърди съдовете – по този начин те губят своята еластичност, необходима за абсорбиране на шока, причиняван върху артериите от пулсовата вълна. Това може да доведе до тяхното допълнително увреждане в областта на плаките, с появата на малки разязвявания на тапициращия ендотел. Ендотелното увреждане от своя страна стартира каскадата на кръвосъсирването. От друга страна стесняването на лумена също създава условия за тромбообразуване поради нарушаване на ламинарния кръвоток. Микроуврежданията на вътрешния слой на артериите могат да се получат в резултат на множество различни рискови фактори, от които пет са основни: артериалната хипертония, дислипидемия, захарният диабет, тютюнопушенето и затлъстяването. Допълнителни рискови фактори са: неправилна диета, тромбогенни фактори, стил на живот, пол, възраст, фамилна обремененост и лична история. Неприятните изживявания могат да се включат като част от факторите стил на живот и лична история. Неприятните преживявания сами по себе си не могат да доведат до преживения от В. Й. ХР. миокарден инфаркт, но при продължителност с години е възможно да са един от факторите, които да доведат до усложнено протичане на атеросклерозата – основна причина за миокардния инфаркт при В. Й. ХР..

В съдебно заседание пред Окръжен съд Русе д-р Г. М. С. е пояснил, че стресът не

е рисков фактор за атеросклерозата – всеки човек изпада в състояние на стрес, но този стрес може да влоши едно съпътстващо заболяване. Вещото лице д-р П. Г. Д. е заявил, че атеросклерозата се развива в организма и стресът е само един от факторите, който може да повлияе за нейното по-тежко протичане.

Обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието „справедливост” като морално-етично такова включва „съотношението между деянието и възмездиято, достойнството на хората и неговото възнаграждаване, правата и задълженията”.

Обстоятелствата, които са от значение за размера на обезщетението са: тежестта на престъплението, за което е било повдигнато незаконно обвинение; продължителността на незаконното наказателно преследване; интензитета на мерките за процесуална принуда; броят и продължителността на извършените с участието на лицето процесуални действия; начинът, по който обвинението се е отразило върху пострадалия с оглед личността му и начина на живот; рефлектирало ли е обвинението върху професионалната реализация на пострадалия, на общественото доверие и социалните му контакти; последиците в личната му емоционална сфера, неговото здравословно състояние и други фактори, преценявани съобразно конкретните данни за всеки отделен случай; икономическите условия в страната и жизненият стандарт на населението за съответния период, като се съблюдава принципа за пропорционалност между претърпените от пострадалия неимуществени вреди и паричното им възмездяване.

Престъпленията по чл. 219, ал. 3, във връзка с ал. 1 от НК; чл. 203, ал. 1, във връзка с чл. 206, ал. 1 от НК са тежки по смисъла на чл. 93, точка 7 от НК. Към момента на привличането му като обвиняем В. Й. ХР. е бил управител на Многопрофилна болница за активно лечение Тутракан. Спрямо него първоначално е взета мярка за неотклонение „Парична гаранция“ в размер на 2 000 лева, а впоследствие – „Подписка“. Във връзка с воденото досъдебно производство В. Й. ХР. е отстранен от длъжността управител на Многопрофилна болница за активно лечение Тутракан, наложило се и да преустанови дейността си като анестезиолог в лечебното заведение. За времето от 4.12.2007 година до 9.05.2014 година му е наложена забрана да напуска пределите на Република България, освен с разрешение на прокуратурата. В хода на досъдебното и съдебното производство В. Й. ХР. е участвал в множество процесуално-следствени действия.

Производството по НОХД № 223/2015 година по описа на Окръжен съд Силистра за престъплението по чл. 219, ал. 3, във връзка с ал. 1 и чл. 26 от НК е образувано въз основа на обвинителен акт, внесен на 24.07.2015 година – след изтичане на абсолютната давност на 6.09.2013 година.

Вследствие воденото спрямо него наказателно производство В. Й. ХР. променил специалността, която практикува, необходимо било да отделя допълнително време за преквалификацията си.

Наказателно преследване е дейност, която по своето естество оказва негативно въздействие върху психиката на съответното лице, рефлектира неблагоприятно върху отношенията му с неговите близки, приятели, колеги.

Не е спорно, че наказателното производство по обвинението за престъпление по чл. 220, ал. 1, във връзка с чл. 26, ал. 1 от НК е продължило от 25.10.2007 година до 28.06.2017 година. Наказателното производство е продължило в нера разумен срок, било е нарушено и правото на В. Й. ХР. по чл. 6, § 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи. Относно обвинението за извършено престъпление по чл. 219, ал. 2, във връзка с чл. 26, ал. 1 от НК релевантен е периодът от 6.09.2013 година до 21.02.2018 година по изложените по-горе съображения. Съдът отчита високото обществено положение на В. Й. ХР. към момента на привличането му като обвиняем – управител на Многопрофилна болница за активно лечение Тутракан, с което са свързани обвиненията за престъпления по чл. 220, ал. 1 от НК и чл. 219, ал. 2 от НК. В резултат на повдигнатите спрямо него обвинения той е отстранен от длъжност, наложило се и да преустанови да практикува по специалността си като анестезиолог в лечебното заведение в гр. Тутракан, накърнени са неговото добро име и чест. В. Й. ХР. е трябвало да се преквалифицира и да започне работа в друг град. Необходимо било да обяснява на непълнолетните си дъщери, за които полагал грижи, а впоследствие и на малолетния си син, че обвиненията спрямо него не отговарят на действителността, да запази своя авторитет като родител и да им вдъхне сигурност. Същите разговори провеждал и с майка си, която изпадала в шок при получаване на книжа във връзка с обвиненията; смятала, че В. Й. ХР. е виновен, след като спрямо него се води наказателно производство.

Огласяването на обвиненията чрез средствата за масова информация е рефлектирало върху авторитета на В. Й. ХР., който към момента на образуване на досъдебното производство е бил управител на Многопрофилна болница за активно лечение Тутракан. Самият факт на обвинението в извършване на престъпление, за което лицето е оправдано, ангажира отговорността на Прокуратурата на Република България. Журналистическите статии по същността си разпространяват и пресъздават воденото от Прокуратурата на Република България наказателно преследване, поради което не е и необходимо пряко изявление на представител на Прокуратурата на Република България, за да се ангажира отговорността на последната за огласяване на наказателното производство. Разгласяването е последица от официалното повдигане на обвинение, поради което Прокуратурата на Република България носи отговорност за последиците от публикациите, които са задълбочили чувството за загубен авторитет и срам в социалното общуване на В. Й. ХР.. Последният към момента на привличането му като обвиняем е бил управител на Многопрофилна болница за активно лечение Тутракан и популяризирането на обвинението против него е засегнало и накърнило обществения му имидж.

С Постановление от 4.12.2007 година на основание чл. 68, ал. 1 и чл. 199 от НПК

на В. Й. ХР. е наложена забрана да напуска пределите на Република България, освен с разрешение на прокуратурата, отменена с Определение № 90/9.05.2014 година по ВНОХД № 81/2014 година на Апелативен съд Варна. Забраната да напуска пределите на Република България, освен с разрешение на прокуратурата, е ограничила възможността на В. Й. ХР. продължително време да пътува свободно извън страната, да посещава двете си дъщери, които учили в чужбина. От показанията на свидетелката Т. С. М. – управител на Център за психично здраве Русе, където В. Й. ХР. работел от 1.02.2008 година до месец март 2019 година, се установява, че при предприето пътуване във връзка с командировка до Париж за обучение по клинично проучване през 2010 година той е върнат от границата с Румъния, поради наложената му забрана да напуска пределите на Република България, освен с разрешение на прокуратурата, което станало в присъствието на негови колеги. От изложеното във въззивната жалба на Прокуратурата на Република България е видно, че на В. Й. ХР. е било разрешено от прокурор да напусне територията на страната, както сочи и свидетелката Т. Р. Г., но по неясни причини разрешението не е било отразено надлежно в информационните масиви на Министерство на вътрешните работи.

По досъдебно производство № 1254/2007 година по описа на Областна дирекция на МВР Силистра на В. Й. ХР. първоначално е определена мярка за неотклонение „Парична гаранция“ в размер на 2 000 лева, заменена впоследствие с „Подписка“.

От заключението на експертите д-р П. Г. Д., д-р Г. М. С. и дадените от тях обяснения в съдебно заседание се установява, че отрицателните емоции сами по себе си не могат до доведат до преживения от В. Й. ХР. на 8.04.2017 година миокарден инфаркт, но при продължителност с години е възможно да са един от факторите, обуславящи усложнено протичане на атеросклерозата – основна причина за миокардния инфаркт при В. Й. ХР.. Стресът не е рисков фактор за атеросклерозата – всеки човек изпада в състояние на стрес, но този стрес може да влоши едно съпътстващо заболяване. Атеросклерозата се развива в организма и стресът е само един от факторите, който може да повлияе за нейното по-тежко протичане. Неоснователни и недоказани са доводите на процесуалният представител на В. Й. ХР. за липса на други причини, освен продължителното психическо напрежение и отрицателните преживявания, свързани с обвиненията, за преживения от пострадалия миокарден инфаркт.

При определяне на обезщетението за неимуществени вреди следва да се вземе предвид обстоятелството, че с Присъда № 84/4.03.2010 година по НОХД № 225/2010 година на Районен съд Русе, в сила от 4.03.2010 година, В. Й. ХР. е признат за виновен за това, че на 19.09.2009 година в гр. Русе управлявал моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 1.2 на хиляда – престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК, и му е наложено наказание пробация. На 22.10.2013 година е реабилитиран по право за престъплението по чл. 343б, ал. 1 от НК. Към момента на извършване на деянието за престъплението по чл. 343б, ал. 1 от НК е предвидено наказание лишаване от свобода до една година, което е значително по-леко от наказанията за престъпленията по чл. 219, ал. 3, във връзка с чл. 26 от

НК и чл. 220, ал. 1, във връзка с чл. 26 от НК, за които са му повдигнати обвинения по досъдебно производство № 1254/2007 година по описа на Областна дирекция на МВР Силистра. Воденето и на друго наказателно производство срещу В. Й. ХР. е част от характеристиката на неговата личност.

Обстоятелството, че след изтичане на абсолютната давност за обвинението по чл. 219, ал. 2, във връзка с чл. 26 от НК на 6.09.2013 година е внесен обвинителен акт срещу В. Й. ХР. на 24.07.2015 година, включващ обвинение за престъпление по чл. 219, ал. 3, във връзка с ал. 1 и чл. 26 от НК, въз основа на който е образувано НОХД № 223/2015 година на Окръжен съд Силистра, разгледано от три инстанции, като едва с Решение № 39/21.02.2018 година по ВНОХД № 511/2017 година на Апелативен съд Варна е отменена Присъда № 8/17.03.2017 година по НОХД № 223/2015 година на Окръжен съд Силистра в частта, с която В. Й. ХР. е признат за виновен за престъплението по чл. 219, ал. 2, във връзка с чл. 26 от НК, наказателното производство в тази част е прекратено поради изтекла давност, отменена е взетата спрямо В. Й. ХР. мярка за неотклонение „Подписка“, също рефлектира върху размера на дължимото обезщетение за неимуществените вреди, претърпени от посоченото лице.

Въз основа на изложеното, съдът приема, че по време на наказателното производство В. Й. ХР. е изпитвал притеснения поради обстоятелството, че е обвинен за деяния, които не е извършил, и несигурност от това по какъв начин ще приключи делото. При обвинение за извършено престъпление, за което впоследствие съответното лице е оправдано, респективно при поддържане на обвинение за осъществено престъпление след изтичане на абсолютната давност, вредата за привлечения като обвиняем е налице, тъй като се засяга основно човешко право – правото на чест и достойнство. Незаконното обвинение спрямо В. Й. ХР. е станало достояние на негови колеги и познати. Неимуществените вреди нямат стойностно изражение и не подлежат на аритметично изчисляване. Следващото се за тях обезщетение се определя въз основа на принципа на справедливостта в съответствие с формираното вътрешно убеждение на съда. При определяне на обичайните вреди според общовалидния обществен критерий за справедливост съдът не изхожда от субективни виждания, а отчита общите схващания на съответния етап от общественото развитие, като възмездява по-тежките по характер и степен увреждания с по-големи по размер обезщетения. Неимуществените вреди от незаконно обвинение обхващат не само отрицателните психически преживявания на увреждания, но и обективното по своята същност лишаване от блага и ценности, към които всяка личност се стреми. Справедливостта като законов критерий за определяне на паричния еквивалент на моралните вреди, включва освен тяхната общовалидна значимост за всяко човешко същество и конкретни факти, свързани със стойността, която те са имали за личността на пострадалия. Индивидуално причинените вреди се определят в съответствие с установените по делото факти. В случая се доказва, че неимуществените вреди, претърпени от В. Й. ХР., са над обичайните такива.

С оглед установените по делото обстоятелства и значението им за размера на

обезщетението за неимуществените вреди, социално-икономическите условия и стандарта на живот в страната към релевантния момент (датата на увреждането), съдът приема, че 50 000 лева е справедливо по размер обезщетение, което ще репари претърпените от В. Й. ХР. неимуществени вреди. С обезщетението се цели да се възстанови психическото, емоционално и психологическо равновесие на пострадалото лице, а не да се поправят вредите. Моралните вреди са индивидуални и паричното обезщетение за същите трябва да съответства на необходимото за тяхното преодоляване. Посоченият размер на обезщетението е съответствен на доказаните в случая неимуществените вреди и е отражение на обществената оценка на засегнатите нематериални блага. Не са налице предпоставки за определяне на обезщетение в по-висок или по-нисък размер от посочения. Само по себе си осъждането също има ефект на възмездяване, а като база за определяне на паричния еквивалент на причинените неимуществени вреди следва да се имат предвид и икономическият растеж, стандартът на живот, средностатистическите показатели за доходите и покупателните възможности в страната към датата на деликта.

Не са наведени доводи за наличие на съпричиняване от страна на В. Й. ХР. по смисъла на чл. 5, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

С оглед на изложеното, съдът намира, че предявеният от В. Й. ХР. против Прокуратурата на Република България иск с правно основание чл. 2, ал. 1, точка 3 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди е основателен и доказан до размер на 50 000 лева. Прокуратурата на Република България дължи на В. Й. ХР. сумата 50 000 лева – обезщетение за неимуществени вреди вследствие обвинение за извършване на престъпления по досъдебно производство № 1254/2007 година по описа на Областна дирекция на МВР Силистра по чл. 220, ал. 1, във връзка с чл. 26, ал. 1 от НК, за извършването на което е признат за невинен и оправдан с Присъда № 9/12.06.2017 година по НОХД № 298/2016 година на Апелативен съд Варна, и за извършване на престъпление по чл. 219, ал. 3, във връзка с чл. 26 от НК, за което наказателното преследване е прекратено поради изтекла давност с Решение № 39/21.02.2018 година по ВНОХД № 511/2017 година на Апелативен съд Варна. В останалата част – за сумата над 50 000 лева до претендираните 250 000 лева, предявеният от В. Й. ХР. против Прокуратурата на Република България иск с правно основание чл. 2, ал. 1, точка 3 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди е неоснователен и недоказан.

Крайните изводи на въззивната инстанция за иска с правно основание чл. 2, ал. 1, точка 3 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди съвпадат с тези на първостепенния съд. Решение № 260057/22.02.2012 година по гр. д. № 833/2019 година на Окръжен съд Русе е правилно – не е допуснато нарушение на императивни материалноправни норми от първостепенния съд, във въззивните жалби не са изтъкнати пороци, обуславящи неговата неправилност, поради което на основание чл. 271, ал. 1 от ГПК следва да се потвърди. Съставът на Окръжен съд Русе е обсъдил установените

релевантни факти поотделно и в съвкупност и е направил обосновани правни изводи.

С оглед изхода на спора Прокуратурата на Република България следва да бъде осъдена да заплати на В. Й. ХР. сумата 5 лева – направени разноски пред въззивната инстанция.

По изложените съображения и на основание чл. 271, ал. 1 от ГПК, Апелативен съд Велико Търново

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260057/22.02.2012 година по гр. д. № 833/2019 година на Окръжен съд Русе.

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, с адрес: гр. София, бул. „Витоша“ 2, да заплати на В. Й. ХР., с ЕГН *****, от гр. Русе, ул. *****, представляван от адвокат Д.С., с адрес на кантората: гр. Русе, ул. „Борисова“ 8, ет. 3, сумата 5 (пет) лева – направени разноски пред въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховен касационен съд на Република България в едномесечен срок от връчването му при наличие на предпоставките по чл. 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____